

forflag gaar ud paa, er Hensigten dermed navnlig at skaffe Regjeringen en Myndighed til at gjøre noget lignende som det, der er gjort i Tydskland; thi det have vi ikke Myndighed til efter den bestaaende Lovgivning. I Tydskland er den tilsvarende Retzregel udkommen som Forordning, ikke som egentlig Lov, men som Forordning, hvad den tydske Regjering har Myndighed til; men det have vi ikke. Skal der træffes Bestemmelser af den Art her, maa vi have en Lovhjemmel at støtte os til. Jeg har nu ment, at der for Tiden ikke var Andet at gjøre, end at erhverve en almindelig Bemyndigelse for Ministeriet til at maatte udstede disse Forbud. Det er selvfølgelig min Forudsætning, at lige saa snart denne Bemyndigelse var bleven givet ved Loven, skulde der her udgaa et Forbud af tilsvarende Indhold, som den tydske Beskjendtgjørelse har. Der er al mulig Grund til her at forbyde Indførsel af de samme Artikler, hvis Indførsel er forbudt i Tydskland, men jeg har ikke antaget, at man i selve Loven skulde opregne de Indførselsgenstande, som skulde være forbudt underkaste, fordi Listen over disse Ting maa undergaa Forandringer ifølge Forholdenes Gang, og eftersom Sygdommen flytter sig. Det var med Hensyn dertil, jeg ved Lovforslagets Forelæggelse nævnte et bestemt Exempel, at saa længe Sygdommen er begrændset til de Egne, hvor den nu er, har man ikke anset det nødvendigt i Tydskland at forbyde Indførselen f. Ex. af Ær og Hamp, ifjændt det jo er bekjendte Udsøfselsartikler fra Rusland, men skulde Sygdommen gaa længere mod Nord og komme op i de Egne, hvor disse Artikler vore, bør Forbudet udvides ogsaa til disse Artikler. Det er efter min Mening ikke muligt saaledes paa een Gang at fastslaa, hvad dette Forbud skal omfatte. Det maa rette sig efter Forholdenes Udvikling. Det er derfor, jeg har andraget paa, at man ved denne Lov vil give Ministeriet en almindelig Bemyndigelse til Tid efter anden, som Omstændighederne kræve det, at komme med disse Forbud. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilke Foranstaltninger der dels ere trufne, og som man dels tænker paa at træffe, da maa vistnok den naturlige Ledetraad for os være, at vi i Henseende til disse forebyggende Foranstaltninger, saa vidt muligt, skulde holde os i Overensstemmelse med Nabolaterne. Dette er baade i og for sig naturligt, og det er ogsaa Noget, man er henvisst til af den Grund, at det ikke kunde nytte syn-derligt at træffe Foranstaltninger, som ikke stode nogenlunde i Samklang med vore Nabolater. Det kunde ikke nytte Noget, at vi vilde forbyde Indførsel af Artikler, som ikke forbydes indførte f. Ex. i Sverrig, thi da vilde disse Artikler kunne komme hertil over Sverrig. Paa den anden Side vilde det være besynderligt af os ikke at forbyde Indførsel af saadanne Artikler, som man forbyder at indføre i Nabolandene. Det vilde maasse

endog kunne paadrage os den Følge, at man i disse Nabolande rettede et Forbud imod os af Frygt for, at disse Artikler over Danmark skulde komme til dem. Det er altsaa min Mening, at vi med Hensyn til, hvad man har gjort i dette Dieblit og med Hensyn til, hvad man fremtidig maatte gjøre, eftersom Tingene udvilde sig, i det Hele maa stræbe efter at være i Overensstemmelse med, hvad der gjøres i Nabolaterne. Det, som der er foretaget, indskrænker sig til, at den omtalte Karantanebestemmelse er udkommen. Hvad der i denne Henseende navnlig har været bestemmende, er Hensynet til, at man i Norge har gjort dette, derimod har man endnu ikke gjort det i Sverrig. Denne Deklaration af Karantæne mod Skibe, der komme fra det sorte og det asovske Hav, er en Foranstaltning, som ikke har stor Betænelighed, fordi den paa den ene Side altid er en Betryggelse — maasse en overlødig Betryggelse, men dog altid en Betryggelse — og paa den anden Side er det ikke Noget, der i høi Grad kan gribe ind i Samfærtselen, fordi vi have saa overmaade liden Forbindelse med disse Steder; det er endog sandsynligt, at der ikke vil komme et eneste Skib fra de Steder her til Landet. Derfor er det en Forholdsregel, ved hvilken der ikke paa den anden Side staar det umaadelig store Hensyn til aldeles at forbyde en vigtig Gren af Handelen. Dernæst har Justitsministeriet igjennem Udenrigsministeriet sat sig i Forbindelse med Sverrig, for at man, saa vidt muligt, kunde opnaa Overensstemmelse i de Forholdsregler, der tages, og bevirke, at man i den Henseende kunde følge Skridt med hverandre. Hvad der imidlertid efter min Mening er det mest Magtpaaliggende, er at erhverve en Bemyndigelse af den Art, som her foreligger, og som sætter os i Stand til Tid efter anden, eftersom Omstændighederne kræve det, at kunne udstede Forbud mod Indførsel af særlige Varer, Forbud, som staa i Samklang med dem, der ere udstedte eller maatte blive udstedte i Nabolaterne, men dertil have vi for Dieblittet ingen Hjemmel. Til Indførselen af den egentlige Karantæne have vi Hjemmel i Forordningen af 8de Februar 1805, som ganske vist i mange Henseender ikke er tidsvarende, men der have vi dog altsaa en Lov, vi kunne bygge paa, hvilket derimod ikke er Tilfældet paa det Punkt, som Lovforslaget omhandler. Jeg tror derfor, at det vilde være meget uheldigt, og at det kunde virke meget hæmmende og skadeligt, dersom man vilde forsøge paa i Lovforslaget at fastslaa Indskrænkningernes Omfang. Paa Grund af Bevægeligheden i dette Forhold antager jeg, at man ikke bør gjøre det, og det ene Rigtige vil være at betro Regjeringen en saadan Bemyndigelse. Det følger jo af sig selv, at jeg aldrig vilde falde paa at benytte Sligt undtagen efter Samraad med Sundhedsautoriteterne; og jeg skal gjerne tilføie, at, hvis man frygter for, at jeg skulde ville misbruge en saadan Myndighed